

Adventi levél a születésről

Nemzeti himnuszunk éneklésekor áldást, bőséget és jókedvet szoktunk kérni „a magyarok Istenétől”. „Víg” esztendőként folytatott könyörgésünket azzal indokoljuk, hogy múltban és jövőben, minden időkre szólóan „*megbűnhődte már e nép*” mindazt, amit vétett a Teremtő ellen. Kölcsey, aki a reformkor nagy gondolkodóival együtt már másfél évszázada fölvetette a magyarság nemzethalálának gondját, aligha sejtette, hogy a polgárháborúk és testvérharcok áldozataira való célzása – „*s lőn magzatod miatt magzatod hamvvedre*” – mily valóban beteljesülő időszerűséggel, mily véres tragédiával zúdul majd erre a mára végkép elalélt nemzetre.

Magyarországon ma minden, Istentől áldott napot azzal teszünk átkozottá, hogy átlagosan 120 magzati életkorú gyermeket ölünk meg művi terhesség-megszakításnak becézett művi abortusszal, valódibb nevén az élet szándékos elrekkentésével, előre eltervezett elhajtásával. E gyilkos pusztítást a „rend” fenntartói kiemelten, többmilliárd forinttal támogatják. Azon gyermekek közül, akik valamilyen isteni csoda folytán mégis megmenekülnek az anyaméhben berendezett mézsárszéktől, és valahogy mégis világra jönnek, évente kétszázötven-háromszáz újszülöttet pusztítunk el a politikusaink által a tőrés kategóriájába sorolt újszülött-gyilkossággal, miközben akadnak már idehaza is sztárolt „filozófusok”, akik – mint az állatok jogának szószólója, Peter Singer – szerint akár az egy éves gyermeket is tetszés szerint megölheti a szülő! „*Oly korban éltem én e földön, mikor a gyermeknek átok volt az anyja, s az asszony boldog volt, ha elvetélt...*” – írta mintegy e modern mega-genocidium előjátékaként Radnóti Miklós, a faji alapú népiirtás áldozata. E nemzeti dögvész kapcsán szándékosan használok többes számot, mert e szakadatlan szomorújátéknak mindannyian szereplői vagyunk. Indokolt tehát az összes személyes névmás, az *én-te-ő-mi-ti-ők* együttes használata, mert elkövető-áldozat-szemlélő bonyolult összetettséggel itt és most *mi* adjuk elő a nemzetpusztítás (a süllyedő Európában egyébként nem ritka) haláltáncát.

Szegény anyám maga is ennek a „koreográfiának” a mozdulataival ropta volna az ötvenes évek elején az akkor még tiltott *dance macabre*-ot, amelynek egyik célja az én világra jövetelem megakadályozása lett volna. Azért ugrálgatott kitelepített, osztályellenségnek minősített, emberi voltában is megalázva és fogát összeszorítva a konyhaasztalról, hogy e megrázkódtatásoktól az én életem szakadjon meg, ők meg éljenek tovább. Ezért nyeldeste a már két élő fiúra és a már meglévő, de amúgy is éhező család túlélésére is gondolva a kinintablettákat, hogy a nyomukban fellépő görcsös méhösszehúzódnások majd kihajtsanak belőle. Ezért vett forró fürdőket, hogy megfőzzön, s apám tiltakozó kérése dacára is fölszolgáljon a „Kommunizmus” nevű, gyermekzabáló szörnyeteg asztalára. De tényleg *csak ezért?* Jaj, nem, nem és nem! Ma, midőn ő már megtért őseinkhez, amikor már én is jóval túl vagyok az emberélet útjának

felén, amikor a népemet népemmel irtó abortuszdögvész túlélőjeként tudom, hogy a fertőzés alól elkövető-áldozat-szemlélő minőségben én magam sem lehettem kivétel, igenis tudatában vagyok, hogy bizony nem csak egy esendő néember egyéni gyengesége, vagy ha úgy tetszik bűne nyomán kellett megküzdenem első halálommal, míg ugyanez nem juthatott osztályrészül három, még magzatkorát élő testvéremnek! De hát akkor hát ki a hibás, ki a felelős azért, hogy egyre gyorsuló ütemben zabálja föl magát a magyar? Egy olyan országnak a népe, amelynek pogány kori főistenét égi *Tengerként*, annak vele örök szerelemben egyesülő feleségét, a Földanyát pedig *Ak Anaként* (Agg Anyaként) tisztelték ősei, ahol külön angyal szolgálta a várandósokat azzal, hogy a harmadik mennyországban lévő tejő csöppjével keltette életre a Világfa ágán szunnyadó, megszületésükről álmódó magzatokat...

Vajon valóban még annak az országnak a népe ez, melynek legfőbb hatalmát – az Angyali, Szent Koronát – még egy pogány-keresztény termékenység-istennőnek, Boldogasszony Szűz Mária védelmébe ajánlotta első, szent királya?!

A 'nem-nemzés-nemzetség-nemzet' fogalomsor egymást feltételező egységének megbomlása, s aztán a betegség első jelei valamikor a 18. század végén, az egykézessel mutatkoztak. Talán akkor, amikor az addig szabadon használható közösségi földekről kitiltotta őseinket az idegen érdekeket szolgáló Kormányzótanács. Attól kezdve mindazon szegények, akiknek az őket is tápláló anyaföldön kívül más táplálékforrásuk nem volt, mint amit e csatangoló életforma keretében nyújtott a halászás, vadászás és madarászás, mindazok e rendelettel üzenetet kaptak. Az akkori politika azt üzenté, hogy a szegény magyarnak csak a más földjén való munka, a mások birtokától függő zsellér élet bérrabszolgasága maradt. És ezek az anyaföld jótékony és tápláló kebeléről leszakított szegények hamarosan rájöttek arra is, hogy ebben az istentelen gazdasági-politikai „rendben” az Teremtő Atyától örökölt termékenység, az általuk nemzett gyermek immár nem érték, hanem hátrány, ami csak további elszegényedéssel, veszteséggel jár. Ezért a későbbi, a XX. század hetvenes éveiből való jelszót („*Kicsi vagy kocsi?*”) ők, a mi korai kannibáljaink először így fogalmazták meg: „*Kicsi vagy föld?*” És a rövid távon talán valóban életet jelentő föld megtartása érdekében nem engedték megszületni vagy életben maradni a közösségnek távlatokban is életet jelentő gyermekeket. Így kezdett az anyaméh tömegsírú válni. Ott, Dél-Baranyában ekként kezdődött a ma már mindenfelé dúló bölcsők háborúja.

Nagyjából ebben az időben, 1792-ben fogalmazta meg *Jonathan Swift* is a maga „*Szerény javaslat*”-át. Ebben a ma is időszerű szatírában azt ajánlotta a burgonyavész miatt éhhalál szélére sodródó íreknek: adják el tehernek érzett gyermekeiket a gazdagabbaknak táplálékul, mert az értük kapott pénzzel megmenekülhetnek a nyomortól, sőt az így csökkentett gyermeklétszámmal csökkenthető lenne a családon belüli erőszak, az alkoholizmus és a többi egyéb szociális gond tömege is.

E kannibalisztikus jelenség magyar olvasata az, hogy egyfelől a létfenntartás zsigeri félelmétől foglyul ejtve, másfelől a korcs politika alávetettjeiként kétszáz éve immár mi sem engedhetjük szabadon fajfenntartó ösztönünket, s így részesedni sem az életből, sem annak földi javaiból megszületendő utódainkat. Mindenevő szörnyetegként megeszünk, elfogyasztunk, fölélünk mindent és mindenkit, ami és aki őket, a Teremtő törvénye szerinti nemiség és termékenység örömforráson túli, igazi címzettjeit, azaz a jövő nemzedékek gyermekeit illetné. 1956. június 4.: a belső, a lelki megszállás és pusztítás Trianonja! Ekkor lépett ugyanis érvénybe az addig tiltott abortusz kötelezővé tételéről szóló minisztertanácsi rendelet, amellyel egy ezeréves állam újra csak idegen szívű vezetői most már formálisan is hadat üzentek „népük” termékenységének. Gyakorolni kezdtük az államosított és nagyüzemi méreteket öltő (ön)gyilkolás, a legmodernebb módszerekkel pusztító népiirtás módszereit. Az álságos szabadság hamis jelszavaival takarózó termékenységellenesség az abortuszdiktátúra heródesi törvényeivel fordította nemzetünket önmegsemmisítő üzemmódba. *Fogamzástáglás, abortusz, újszülött-gyilkosság, művi meddővé tétel* – ezek a jelszavak olvashatók nemzetünk történetének utolsó lapjain, amelyen maholnap – a poszt-abortusz szindrómától szenvedő fiatalabb nemzedékek érzéketlensége és az elkerülhetetlennek látszó gazdasági kényszer miatt – a halál árnyjátékának újabb szereplője lép majd színpadra. Feltűnik majd a „leselejtezett” öregekre váró, „kegyes halál”, melynek neve már „görögül” is megtévesztő: *eutanázia*. (Vö. Vergilius figyelmeztetésével: „*Akkor is félek a görögöktől, ha ajándékot hoznak!*”) Az élet kultúráját ápolók megfogyatkozásával sokasodnak a halál civilizációjának alaptételeit, a termékenység helyett a termelékenységét diktáló parancsuralmi szólamai: „*Ne szaporodj és ne sokasodj!*” Európa kiscigányokba zárt, politikusaiktól elárult nemzetei az *Arbeit macht frei* (*A munka szabaddá tesz*) jelszavát másolva már most is agyimosottan hajtogatják: *A termékenységellenesség szabaddá tesz! De azt a durvább véleményt is idézhetjük, mely szerint: „Az állapotosság nem más, mint nemi úton terjedő betegség.”* Az alkotmányosnak tartott jogrend trójai falovába ágyazva már ma is azzal hergeljük egymást, hogy: „*ölj!*” Egy istentelen, a Teremtő ellen terméketlenségével lázadó nép megbolydultan fogyatkozó végnapjai? Vagy egy „alkotmányosan” kivéreztetett nemzet utolsó végórái? Bezár a posta, bezár az iskola, bezár az üzem, de – még mielőbb újra és véglegesen eladnák magát az anyaföldet is – már rég bezárt az anyaméh is a jövővel így már nem kopogtató betlehemesek előtt... Vajon fogja-e mondani s érteni valaki nemzeti imánknak azt a versszakát, mely szerint:

*S lettél magzatod miatt
Magzatod hamvvedre!*

Pedig a zuhanórepülésbe váltó gép (a Föld nevű bolygó) fedélzetén vannak, lennének ejtőernyők, amelyek a megmenekülést szolgálnák. Van olyan ország, amelynek igaz politikusai, hű papjai és jó tanítói Istennek tetsző módon

áldoznak arra, hogy a fiatal nemzedékeknek mindenhol tanítsák: ***a termékenység olyan egyéni és közösségi érték, amelyet egy életre való, egészséges közösségnek alapvető nemzeti kincsként kell oltalmazni.***

Akadnak még országok, amelynek politikusai kitiltják a romboló szándékú idegeneket nemzetük legbelső szentélyéből, eltanácsolják azokat, akik a népirtás körmönfont módszereivel máshol már meddővé és/vagy mészárszékké tették az anyaméheket. Ők azok a mai hősök, akik a rombolást szolgáló sajtó ellenében is bátran védelmezik honfitársaik nemi egészségét, miközben jelentős nemzetközi politikai erők (köztük az ENSZ, a WHO, az UNICEF, a CEDAW, a Világbank, a Valutaalap, az Amnesty International) és némely nagyhatalmak minduntalan termékenységellenes diktátumokkal fenyegetnek... E döntéshozók a jövő ***írmagjait*** óvva minden ellenkező szándékkal szemben igyekeznek fenntartani a népük megmaradását szolgáló, egyetemes természeti és emberi törvényeket. Ők azok, akik az esetleg bajba jutott termékenységet nem további pusztítással csonkítják, hanem azt sokféleképpen gondozó, gyógyító társadalmi gyakorlattal igyekeznek egészségessé tenni. A Teremtő mosolyával arcukon ők az utolsó Éden termékeny fáinak igaz kertészei...

De sajnos nem a „mi” hazánkról és nem a mi politikusainkról van szó, ahol az önpusztító, közösségi bűnbakképzési gyakorlat eddig hat milliónál több ***anya*** számára nem tette lehetővé, hogy másállapotát várandós, áldott állapotnak élhesse meg, s ezért az élet természetes dajkálása helyett anyák millióit kényszerítettük a pusztítás isten- és természetellenes ***banyáinak*** szerepébe. Sajnos nem Magyarországra gondolok, amelynek 1956 óta ***összes miniszterelnöke*** Heródes-hadakkal portyázik a kicsiny falvak és városok házainál, és ott minden betlehemi otthonban, hogy ítéletvégrehajtóvá tett orvosok, „gyógyszerészek” és „védőnők” készséges vagy kénytelen közreműködésével visszametsszék, lemészárolják a modern Déva vár „stabilitását veszélyeztető” emberi termékeny vagy az ebből születő kisdedeket. Bár e fő emberek között akadt olyan, aki 15 millió magyar miniszterelnökének tekintette magát, a valahogyan megmaradt magyarok számához sosem adták hozzá a regnálásuk alatt abortusszal elpusztított magzatgyermek számát. Pedig a Központi Statisztikai Hivatal számításai szerinti öt és fél, mások szerint hét, sőt nyolc millióra tehető abortusz esetek mindegyike igényli az Arany János-i tetemrehívást:

*Levágva népünk ezrei,
Halomba, mint kereszt,
Hogy sírva tallóz, aki él:
Király, te tetted ezt!"* (A walesi bárdok)

Pedig hát üzent nekünk valamit ***Mindszenty József*** hercegprímás is 1962-ből keltezett szellemi végrendeletével:

„Ne engedjétek az orosz érdeket a magyar anyaméhig oroszbérenc, esküszegő »orvosok« és »gyógyszerészek« kezével! Aki teszi, engedi, megtagadja magyarságát, ártatlan életek útonállója idegen bandák kötelékében silány szegődménnyel.”

Az „oroszbérenc” időkből és a gulyáskommunizmus korából áttántorogtunk a gulyáskapitalizmusba, de az elkövető-áldozatok-szemlélők, az idegen bandák útonállóit meg nem csömörülnek...

De azért ebben a heródesi országban, e kisdedeket áldozó, égő áldozatnak, a „babycaust”-nak az idején is vannak még *„dolgozók és költők is büntelen, és csecsszopók, akikben megnő az értelem”* (Radnóti Miklós). Örömhírként jelentem, hogy a szinte mindenoldalú elfojtó szándék dacára is él még az önkéntesekből álló **Alfa Szövetség**, és immár 13 éve gondozza a válsághelyzetben lévő terheseket vagy újszülöttükkel krízisbe kerülő szülőket. Az általuk képviselt, ma már harmincnégyezernél is nagyobb esetszámot fölmutató szociális, pszichés, mentálhigiénés és/vagy testi-biológiai szempontú közösségi gondozás azt a célt szolgálja, hogy az elsődleges gondozottak számára terhességet jelentő állapot lehetőleg másállapottá, majd várandóssággá fejlődhessen. Ők azon vannak, hogy e szülők magzati és/vagy újszülötti életkorú gyermekeiket – mint a szövetség másodlagos gondozottait – védett és biztonságos körülmények között hordhassák ki, szülhessék meg és nevelhessék. Ők dolgoznak ezért is, hogy ha a vér szerinti család a nem kívánt gyermeket elutasítja, akkor e kicsinek nyílt örökbefogadást készítsenek elő. De ők azok is, akik a nyílt örökbefogadásra készülő házaspárokkal foglalkoznak annak érdekében, hogy mind érzelmi, mind jogi, mind szociális szempontból a lehető legteljesebben felkészülhessenek a vér szerinti családjából kikerülő gyermek teljes el- és befogadására, hogy e korai (pre- és perinatális) gyermekvédelem eredményeként minden gyermek családban nevelkedjék. Feladataik között szerepel az is, hogy a gyermekétől abortusszal vagy örökbeadással megváló szülőt, veszteség- és gyászélményének oldására, utógondozásban részesítsék, hogy a gyermeket örökbefogadó családokat utánkövetéssel és utógondozással segítsék, hogy a hajléktalanná vált páciensek javára, a halmozottan hátrányos helyzetben lévők részére sokrétű ellátást, gondozást nyújtó, hajléktalan (terhesgondozó) otthont, családok átmeneti otthonát működtessenek, amely majd egyszer munkahelyteremtő és foglalkoztatási központ is lehet. Örömhír, hogy az általuk szervezett életvédő zarándoklatoknak köszönhetően ma már 36 magyarországi kórház élő lelkiismeretű, a hippokratészi hagyományt éltető orvosai ajánlották fel: legalább az év három napján: aprószentek emléknapján (december 28-án), Magzatgyermek Napján (március 25-én), illetve az ENSZ nemzetközi Élet Napján (június 1-jén) a megfogant élet és az őt hordó anyák tiszteletére nem végeznek sem sebészi, sem kémiai terhesség-megszakítást.

Mindez – tudjuk – csak kis minta, kicsiny mérce, vagy inkább csak morzsája annak a testi és lelki kenyérnek, amit szeretetével testvéreink asztalára álmodunk. Kicsiny, mint ahogyan valaha maga Betlehem is csak kicsiny falu volt. Kicsiny, mint a szalmával bélelt jászol, amely – bölcső híján – mégis a Világ Megváltójának ágyacskája lett. De valahogy ugyanúgy – a mi mai áldozatunkat elfogadó Gondviselés szándéka szerint – talán még valaha példa is lehet egy nagyformátumú nemzetvédelmi politika számára is.

E sorok írója „alfás” munkatársaival együtt éberén álmodik egy olyan anyaországról, ahol az anyaméhben termékeny béke honol, és amely nem egy hadüzenet nélküli háború belső hadszíntere. Olyan ország ihletében munkálkodunk, ahol a közjó alapját a teremtő kedvükben független és hatalmas polgárok szabadsága képezi. Olyan országról, ahol a teremtés közös ihletét szolgáló politikusok nem a kormányzásuk alatt átadott autópályák hosszával, nemzeti katakombának alkalmas metrálólagutakkal vagy más, nemzetietlen építményekkel büszkélkednek. Olyanról, ahol az igazi, a belső, a közösségi építkezéseken nem ártatlanok csontját őrlik a vérükkel kevert habarcsba. Olyan országot akarunk tehát, ahol a politika valós teljesítményét a boldog és diadalmas szülők értékelik és hitelesítik az adott választási időszak alatt szabadon világra hozott gyermekek számával. Legyen tehát az év minden napja e megszületők öröme miatt állandó és örök adventi ünnep! Legyen gyengéd születésünk és óvott elmúlásunk is megérkező visszatérés az Alfától az Ómegáig: a Teremtő öléből a Teremtő ölébe! Békét az anyaméhben! Együtt egy termékeny és gondoskodó, áldott anyaországért!

Szeretettel kíván tehát minden honfitársának Örök Adventet:

Dr. Téglásy Imre, az Alfa Szövetség elnöke

alfa@alfaszovetseg.hu

Páty, 2009. december 8.